

Τρομοκρατία VS.

Αστυνομία ή μάλλον βιαιο...νομία

Ο σάλος που έχει

δημιουργηθεί από το μεσημέρι της 1ης Φεβρουαρίου είναι πλέον ευρέως γνωστός . Το κύριο θέμα όμως είναι : Ποιος τελικά ευθύνεται για όλα αυτά ; Και δεν αναφέρομαι μόνο στην ληστεία της Κοζάνης και στην τρομοκρατική συμπεριφορά των συλληφθέντων νεαρών , αλλά και στη μετέπειτα στάση της αστυνομίας και στον τρόπο που διαχειρίστηκε ένα τόσο λεπτό ζήτημα . Σαφώς η πράξη των τεσσάρων αυτών νεαρών είναι καταδικαστέα , όμως και η ελληνική αστυνομία με τη σειρά της διέπραξε έγκλημα και καταπάτησε ανθρώπινα δικαιώματα .

Από εκείνη τη μέρα λοιπόν , το συμβάν αυτό έχει πάρει μεγάλες διαστάσεις . Ακούγεται καθημερινά στις ειδήσεις , στις ενημερωτικές εκπομπές , στο ραδιόφωνο . Τα “ sites ” και τα “ blogs ” έχουν πάρει φωτιά . Οι απόψεις διίστανται . Οι περισσότεροι καταδικάζουν τους τρομοκράτες . Υπάρχουν όμως και μερικοί που “ κράζουν ” τους αστυνομικούς για τη βίαιη και αποτρόπαια συμπεριφορά τους απέναντι στους συλληφθέντες . Μέσα από τις διαφορετικές

γνώμες λοιπόν του κόσμου , μπορούν ή όχι να βγουν ασφαλή συμπεράσματα ;

Από τη μία έχουμε να κάνουμε με τέσσερις νεαρούς – για κάποιους , κακομαθημένα παιδάκια των βορείων προαστίων – που πήραν την απόφαση να φορέσουν κουκούλα και να κρατήσουν όπλο (απειλώντας ακόμα και ανθρώπινες ζωές) , αψηφώντας τους νόμους και διαπράττοντας κλοπή , ενώ από την άλλη έχουμε ώριμους άνδρες της αστυνομικής υπηρεσίας , οι οποίοι ναι μεν έκαναν το καθήκον τους πιάνοντας τους κακοποιούς και αποτρέποντας τα χειρότερα (στην περίπτωση αυτή τη δολοφονία του ομήρου γιατρού) κατέφυγαν όμως σε πράξεις βίαιες και υπερβολικές . Σε καμία περίπτωση δεν είχαν το δικαίωμα να τους χτυπήσουν έτσι όπως φαίνεται στις πραγματικές φωτογραφίες – όχι σ ' αυτές που έχουν υποστεί photoshop και “ φωνάζουν ” απ' τα δέκα μέτρα - . Πράγματι οι κατηγορούμενοι σε κείμενο τους δήλωσαν ότι μετά τη σύλληψη του υπέστησαν τις γνωστές και αναμενόμενες τακτικές της αστυνομίας όπως

η κουκούλα , το δέσιμο με χειροπέδες , τα πισθάγκωνα και το ξύλο . Τα βασανιστήρια και ο ξυλοδαρμός όπως λένε , άλλωστε , δεν οδηγούν πουθενά .

Η όλη ιστορία αποδεικνύει τελικά ότι και οι δύο μεριές έσφαλαν και πρέπει να επωμιστούν ανάλογες ευθύνες . Αυτό σημαίνει ότι και οι νεαροί πρέπει να προσαχθούν σε δίκη για να οριστεί η ποινή τους αλλά και οι συγκεκριμένοι αστυνομικοί που χρησιμοποίησαν βία να τιμωρηθούν έτσι ώστε να αποφευχθεί κάτι παρόμοιο στο μέλλον . Το κυρίως θέμα όμως είναι : Μπορεί μία κοινωνία όπως είναι η ελληνική να αντιμετωπίσει ένα τέτοιο ζήτημα με τον πιο κατάλληλο και δίκαιο τρόπο ; Το παρελθόν έχει αποδείξει ότι είναι ελαφρώς ανίκανη . Ένα τέτοιο συμβάν λοιπόν μπορεί να αποτελέσει αφορμή για τη βελτίωση της και να αντιμετωπίσει την ανικανότητά της καθώς για όλα τα πράγματα πάντα υπάρχει μια πρώτη φορά.

Ιωάννα Καρακανά

Σκίτσο: Μάρθα Ορφανάκη

Η Νευροχειρουργική και η Ρομποτική εισβάλλουν στην ζωές μας σήμερα...

Την τελευταία δεκαετία η πρόοδος στον τομέα της νευροχειρουργικής έχει φέρει συγκλονιστικές αλλαγές σε διάφορους τομείς της ανθρώπινης απασχόλησης . Εκτός από την ικανότητα που έχουν αποκτήσει οι νευροχειρουργοί να θεραπεύουν άτομα που πάσχουν από ελαφράς μορφής παράλυση , στις μέρες μας με τη βοήθεια των νευροχειρουργών εμφυτεύονται ακόμη και μικροτσιπ στον εγκέφαλο των ασθενών . Αυτά μπορούν να αποκωδικοποιήσουν τα νευρικά κύματα που στέλνει ο εγκέφαλος και να στέλνουν τέτοια σήματα σε ένα ρομπότ ώστε να πραγματοποιεί τις σκέψεις του ατόμου . Όμως σε κάποιες περιπτώσεις οι επιστήμονες μπορούν να “διαβάζουν” τις σκέψεις του ατόμου πιο “ανώδυνα” , χωρίς τη χρήση ξένων σωμάτων , που τοποθετούνται στο ανθρώπινο σώμα . Χρειάζεται μια “ στέκα ” , που αντιλαμβάνεται τα σήματα που στέλνει ο εγκέφαλός μας , ένα *ipad* συνδεδεμένο στη βάση ενός πατινιού και πολύ συγκεντρωμένη σκέψη και το πατίνι μας μπορεί να κινείται ,

να στρίβει και να σταματά όποτε εμείς επιθυμούμε , χωρίς να το κινούμε με τη δύναμη του σώματός μας . Άλλη μία εφαρμογή της συγκεκριμένης τεχνολογίας συναντάται σε ένα ρομποτικό χέρι , που βρίσκεται ακόμα σε πειραματικό στάδιο . Το συγκεκριμένο χέρι κινείται ανάλογα με τα σήματα που λαμβάνει από τον εγκέφαλο μας και θεωρείται ιδανικό για παραπληγικά άτομα , αφού τους προσφέρει την δυνατότητα να αισθανθούν σαν να κινούν εκείνα αυτό το μηχανικό χέρι (δείτε το να συμβαίνει στο <http://www.youtube.com/watch?v=QRt8QCx3BCo>) .

Μια παραπληγική γυναίκα καταφέρνει να εξυπηρετήσει μόνη της τον εαυτό της .

Όλα αυτά τα επιτεύγματα της επιστήμης μας φαίνονται εκπληκτικά , μα θα πρέπει να δείξουμε ιδιαίτερη προσοχή έτσι ώστε να μην περάσουμε την διαχωριστική γραμμή όπου τα επιτεύγματα της επιστήμης θα ξεπεράσουν τους κατασκευαστές τους.

Πρέπει να προσέξουμε να μην μας ξεπεράσουν οι μηχανές που οι ίδιοι κατασκευάσαμε

Ηλέκτρα Γεωργιάδου

Γιατί φοβόμαστε το σκοτάδι ;

Σίγουρα όλοι όταν ήμασταν μικροί , αρνηθήκαμε να μπούμε σε κάποιο σκοτεινό δωμάτιο ή να κοιμηθούμε με όλα τα φώτα κλειστά . Είναι άραγε τυχαίο ότι το σκοτάδι αποτελεί την πλέον συνηθισμένη μορφή φόβου που πολλές φορές δεν ξεπερνάμε ποτέ ; Παρ'όλο που η φράση “Φοβάμαι το σκοτάδι” φαίνεται σε πολλούς πολύ παιδιάστικη και ανόητη , πρόσφατη έρευνα έδειξε ότι το 10 % των ενηλίκων φοβούνται το σκοτάδι . Η αντίδρασή μας αυτή κάθε άλλο παρά παράλογη είναι .

Ο φόβος γενικά είναι ένας αρχέγονος μηχανισμός αυτοπροστασίας του ανθρώπου, που μας κάνει να αντιδρούμε ταχύτερα... Εμφανίζεται όταν εκτιμούμε ότι οι δυνατότητές

μας (π.χ. το ρόπαλο του ανθρώπου των σπηλαίων) δεν είναι αρκετές για την αντιμετώπιση της πραγματικής απειλής (όπως είναι π.χ. μια μαχαιρόδους τίγρη).

Ο φόβος κάνει το σώμα να σημάνει συναγερμό, ώστε σε ελάχιστο χρόνο να είναι σε θέση να δώσει μάχη ή να τραπεί σε φυγή. Ο φόβος προκαλείται από την εκτίμησή μας για τη σοβαρότητα μιας απειλής.

Επειδή όμως είναι δύσκολο να αξιολογηθεί επακριβώς μια απειλή στο σκοτάδι, είναι εύκολο να υπερεκτιμήσουμε τον κίνδυνο, γεγονός που προκαλεί φόβο. Οι αισθήσεις μας δεν είναι ιδιαίτερα οξείες τη νύχτα, καθώς έχουμε προσαρμοστεί ως είδος να ζούμε στο φως της μέρας. Γι' αυτό, είναι δύσκολο να αποφανθούμε αν υπάρχει κρυφή απειλή ή παγίδα γύρω μας στο σκοτάδι.

Ορισμένοι μπορούν να τιθασεύουν καλύτερα αυτό το φόβο, ενώ κάποιοι άλλοι δυσκολεύονται – ίσως λόγω προηγούμενων δυσάρεστων εμπειριών σε σχέση με το σκοτάδι. Αυτές μπορεί να προέρχονται από το οποιοδήποτε μικρό γεγονός σε σχέση με το σκοτάδι. Για παράδειγμα, έχει αποδειχτεί ότι μπορεί να αποκτήσουμε φόβο για το σκοτάδι ακόμα και ως μωρά, όταν ξυπνήσουμε μόνοι σε σκοτεινό χώρο και νιώσουμε ανασφάλεια. Τέλος, η νύχτα ανέκαθεν αποτελούσε την

ιδανική στιγμή για εκμυστηρεύσεις, αφήγηση ιστοριών και μύθων, με το σκοτάδι να δημιουργεί μια ιδιαίτερη ατμόσφαιρα, γοητευτική και τρομακτική ταυτόχρονα.

Γι' αυτό λοιπόν δεν είναι ανάγκη να αισθανόμαστε ανόητοι αν διστάζουμε να περπατήσουμε σε έναν σκοτεινό δρόμο ή αν αφήνουμε ένα φως ανοιχτό το βράδυ. Δεν έχουμε παρά να πάρουμε μια βαθιά ανάσα και να καταλάβουμε ότι δεν υπάρχει λόγος να παραλύουμε στο σκοτάδι, αλλά να λειτουργήσουμε με σιγουριά ξέροντας πως τίποτα δεν έχει αλλάξει στο δωμάτιό μας πέρα από την έλλειψη φωτός!

Άλλωστε, ο μόνος τρόπος να απαλλαχτούμε άπ' τους φόβους μας, είναι να τους αντιμετωπίσουμε.

Μάρθα Ορφανάκη

Dejà vu

Ο κύριος Π, ένας 80χρονος Πολωνός μετανάστης και πρώην μηχανικός, γνώριζε ότι είχε προβλήματα μνήμης, αλλά

η γυναίκα του τα περιέγραψε ως μία μόνιμη αίσθηση déjà vu. Αρνείται να δει τηλεόραση ή να διαβάσει εφημερίδα, καθώς ισχυρίζεται ότι τα έχει δει όλα στο παρελθόν.

Όταν βγαίνει για περίπατο, λέει ότι τα ίδια πουλιά τραγουδάνε στα ίδια δέντρα και τα ίδια αυτοκίνητα τον προσπερνούν την ίδια ώρα κάθε μέρα. Ο γιατρός του τού συνέστησε να συμβουλευτεί έναν ειδικό για τη μνήμη, αλλά ο κύριος Π αρνήθηκε. Ήταν πεπεισμένος ότι είχε πάει στο παρελθόν.

Το déjà vu μπορεί να συμβεί στον οποιονδήποτε, και όποιος το γνωρίζει, αναγνωρίζει τα συμπτώματα αμέσως. Είναι κάτι παραπάνω από μια απλή αίσθηση ότι κάτι το έχεις δει ή ζήσει κάποια φορά στο παρελθόν. Είναι μια τρομακτική, ανάρμοστη και συχνά συνταρακτική αίσθηση ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται. Δεν μπορείς να τοποθετήσεις το πότε έγινε ακριβώς, και παίρνει τη μορφή εμμονής ή ονείρου.

Υποκειμενικό, παράξενο και φευγαλέο, για να μην αναφέρουμε τις παραφυσικές εξηγήσεις που το συνοδεύουν, η μελέτη του φαινομένου αυτού έχει υπάρξει πολύ δύσκολη στο παρελθόν.

Τι προκαλεί το Dejà vu

Το Dejà vu είναι ένα θέμα πολυσυζητημένο, που έχει απασχολήσει επιστήμονες, ψυχολόγους και φυσικά αποκρυφιστές και μυστικιστές. Όπως είναι επόμενο, οι γνώμες διίστανται και οι

επεξηγήσεις βρίθουν.

Οι επιστήμονες, καθώς είναι πιο ορθολογιστές, επεξηγούν το *Deja vu* ως μια προσωρινή «βλάβη» του εγκεφάλου κατά την οποία μπερδεύεται το παρελθόν με το παρόν. Για να το πούμε πιο απλά, φανταστείτε τον εγκέφαλο σαν έναν ηλεκτρονικό υπολογιστή. Κάθε μέρα, κάθε ώρα, κάθε στιγμή, ο υπολογιστής αυτός «αποθηκεύει» στην μνήμη του όλα όσα συμβαίνουν, σαν «αρχεία» με ημερομηνίες. Μέσα στην μνήμη του βρίσκονται δισεκατομμύρια αρχεία, τα οποία όλα τα λαμβάνει ως παλιά. Κάθε αρχείο «παλιώνει» μέσα σε κλάσματα δευτερολέπτου μιας και συνέχεια λαμβάνονται καινούργια. Το *Deja vu* είναι μια μικρή και προσωρινή βλάβη, κατά την οποία ο υπολογιστής αντί να αποθηκεύσει το καινούργιο αρχείο ως καινούργιο, «μπλοκάρει» και το αναγνωρίζει σαν παλιό που ξανανοιχτηκε μόλις, σαν ανάμνηση δηλαδή. Κι έτσι, ενώ εμείς θα έπρεπε να αισθανόμαστε πως κάτι συμβαίνει αυτή τη στιγμή για πρώτη φορά, μας δίνεται η εντύπωση πως έχει ξανασυμβεί κάποια «παραθυράκια» στο παρελθόν και το ξαναζούμε ίδιο και απαράλλαχτο πάλι.

Οι απόψεις των ψυχολόγων δίδονται .

Οι πιο ορθολογιστές, επεξηγούν το *Deja vu* ως μια αστραπιαία ανάκληση κάποιας ξεχασμένης μνήμης, που όμως

δεν είναι ίδια και απαράλλαχτη με αυτήν που ζούμε την στιγμή εκείνη, αλλά έχει κάποια κοινά γνωρίσματα εκ των οποίων κάποιο «ξύπνησε» την ξεχασμένη μνήμη. Δίνω ένα παράδειγμα για να εξηγήσω: ας υποθέσουμε ότι κάποτε πριν πολλά χρόνια, είχατε πάει μια βόλτα στην εξοχή και είδατε ένα δέντρο το οποίο δεν είχατε ξαναδεί και το οποίο σας εντυπωσίασε ιδιαίτερα λόγω των μεγάλων μωβ λουλουδιών του. Σύντομα όμως η μνήμη αυτή ξεχάστηκε και μετά από πολλά χρόνια, δεν είστε πλέον σε θέση να θυμηθείτε αυτό το συμβάν καθόλου. Και τυχαίνει να ξαναπάτε μια βόλτα στην εξοχή και να δείτε και πάλι ένα ίδιο δέντρο ή παρόμοιο... αστραπιαία ο νους ανακαλεί την ξεχασμένη μνήμη, τόσο όμως βίαια που αντί να θυμηθείτε το παλαιότερο συμβάν, να το μπερδέψετε με το παρόν. Το ίδιο ακριβώς μπορεί να συμβεί και το δέντρο αυτό μοιάζει καταπληκτικά με κάποιο δέντρο που είδατε σε όνειρο το οποίο όμως έχετε ξεχάσει.

Η δεύτερη άποψη των ψυχολόγων είναι λίγο λιγότερο ορθολογιστή, και αφήνει κάποια «παραθυράκια» ανεξήγητου. Μερικοί ψυχολόγοι δεν απορρίπτουν το ενδεχόμενο του να δρα προφητικά το ένστικτο κατά την διάρκεια του ύπνου και να εκφράζεται με όνειρα. Έτσι, επεξηγούν το φαινόμενο του

Deja vu ως μια στιγμιαία ανάκληση προφητικού ονείρου

που είχε ξεχαστεί.

Αυτή η άποψη συμφωνεί με μια από τις απόψεις των αποκρυφιστών.

Οι μυστικιστές από τη μεριά τους απορρίπτουν κάθετα την επιστημονική άποψη, δέχονται μέρος της ψυχολογικής αλλά το συμπέρασμα είναι άλλο. Ίσως όλοι έχουμε συχνά ακούσει ότι το *Deja vu* είναι ξεχασμένη μνήμη παλαιότερης ενσαρκώσεως η οποία ανακλήθηκε χάρη σε κάποιο ερέθισμα. Αυτό όμως φυσικά προϋποθέτει ότι όντως ζούμε παραπάνω από μια ζωές.

Σίγουρα βρίσκονται «κενά» και στις 3 θεωρίες.

Προσωπικά τουλάχιστον δεν μπορεί καμία να με ικανοποιήσει απόλυτα. Από προσωπική εμπειρία αλλά και από όσα έχω ακούσει και διαβάσει για ανθρώπους που είχαν κάποιο εντυπωσιακό *Deja vu*, παρατηρώ ότι οι θεωρίες, άλλοτε αποδεικνύονται σωστές και άλλοτε παντελώς λανθασμένες.

Νικολοπούλου Εύα
Γιαννικοπούλου Κατερίνα

“Όταν το Αν συνάντησε το *Love in the end*”

Με αφορμή την τετριμμένη γιορτή του Αγίου Βαλεντίνου, τι άλλο θα μπορούσαμε να κάνουμε από το να ασχοληθούμε με δύο αισθηματικές ταινίες: το πολυσυζητημένο “Αν” του Χριστόφορου Παπακαλιάτη και τα πολλά υποσχόμενο “Love in the end” της Lacta.

Αρχικά λοιπόν, το πολυαναμενόμενο “Love in the end” αποτέλεσε μία συνηθισμένη ρομαντική ταινία, η οποία δυστυχώς δεν κατάφερε να ξεπεράσει τον εαυτό της. Σε όλη τη διάρκεια του έργου εναλλάσσονται τρεις αυτοτελείς ιστορίες αγάπης τις οποίες – λίγο πολύ – όλοι έχουμε ξαναδεί σε χιλιάδες χολιγουντιανές – ή μη – ταινίες. Η πρώτη ιστορία αφορά δύο παιδικούς φίλους – την Αλίκη και τον Γιώργο – που μόνο εκείνος κρύβει καλά μέσα του τα συναισθήματα που τρέφει για την όμορφη και γλυκιά Αλίκη. Τι θα κάνει για να την κερδίσει; Σε δεύτερο πλάνο βλέπουμε τη Στέλλα, που μόλις έχει τελειώσει τη σχολή της και τον Νίκο που πρόκειται να παντρεύει τον καλύτερο του φίλο, κάτω από μία μοίρα και απροσδόκητη συνάντηση, θα καταφέρουν τελικά να είναι μαζί; Τέλος,

συναντάμε τη εσωστρεφή Κατερίνα, που μόλις τελείωσε το σχολείο και το νεαρό (και κούκλο) ανθυποπλοίαρχο Παύλο. Θα καταφέρει η ντροπαλή Κατερίνα να αφηγήσει τα δεδομένα μιας ασφαλούς, ήσυχης και οικογενειακής ζωής και να ακολουθήσει το απρόβλεπτο;

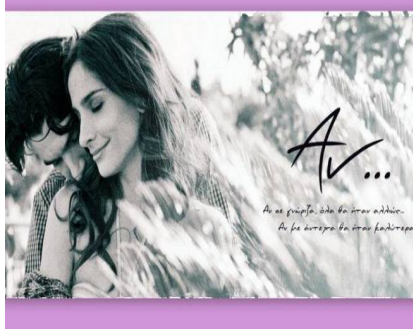

Η ταινία αποτελεί ένα διαδραστικό μέσο (και έξυπνη αφορμή για διαφήμιση) μεταξύ της Lacta και των καταναλωτών, οι οποίοι μέσω ενός διαγωνισμού συντέλεσαν στη δημιουργία του σεναρίου. Κάποιοι από τους fans της Lacta, έστειλαν τη δική τους ιστορία ανεκπλήρωτου έρωτα που μετά την κλήρωση των τριών επικρατέστερων, η Lacta έδωσε ένα happy end. Μέσα από αυτή την παραγωγή ανδείχθηκαν πολλοί νέοι καλλιτέχνες, είτε ως ηθοποιοί, είτε ως συνεργείο και χάρισαν ένα ωραίο αισθητικό αποτέλεσμα από την προβολή εικόνων της ομορφής Ελλάδας.

Βέβαια, από την άλλη, περιμένουμε πολύ περισσότερα έπειτα από τόση διαφήμιση. Συχνά, χανόταν η συνοχή της ταινίας και των ίδιων των σκηνών μεταξύ τους, οδηγώντας σε ένα αδιάφορο αποτέλεσμα (εκτός από το γεγονός ότι ήταν πολυαναμενόμενο). Σε αυτό συνέπραξε και η αδυναμία μετάδοσης των συναισθημάτων στο κοινό. Αφενός λόγω της αδυναμίας των πρωτοεμφανιζόμενων ηθοποιών να ταυτιστούν με τα πρόσωπα που υποδύονται και αφετέρου λόγω της απουσίας μουσικής επένδυσης, η οποία όπου υπήρχε ήταν εξίσου αδιάφορη με το αποτέλεσμα. Τέλος, επικρατούσε ένας εκνευριστικός βαθμός μονολεκτικών ερωτοαπαντήσεων, καθώς επίσης οι διάλογοι μεταξύ των προσώπων μπορούν να χαρακτηριστούν επιεικώς γελοίοι και μακρόσυρτοι μέχρι απελπισίας (αν κι αυτό θα ανταποκρινόταν στην πραγματικότητα αν τα ζευγάρια πήγαιναν δημοτικό / γυμνάσιο). Παρ' όλα αυτά, υπήρχαν μερικοί αστείοι διάλογοι ή έστω σποραδικές εκφράσεις που έσπαγαν την μονοτονία αι την πλήξη που ένιωθε το κοινό. Το κακό είναι ότι η ταινία παραμένει απλώς συναισθηματική, ενώ φαίνεται πως έχει τα φόντα για κάτι παραπάνω.

Στον αντίποδα βρίσκεται η ταινία “Αν” του Χριστόφορου Παπακαλιάτη. Προσωπικά, οφείλω να ομολογήσω πως πρώτη μου σκέψη μόλις

έμαθα για το γεγονός ήταν :
 “Σιγά μην πάω να δω μια
 ταινία του Παπακαλιάτη που
 δε θα έχει θέμα αλλά
 πληθώρα ερωτικών /
 αποκαλυπτικών σκηνών” -
 Είμαι σίγουρη πως αυτή ήταν
 η γνώμη και πολλών άλλων !
 Ε , λοιπόν ήρθαν έτσι τα
 πράγματα που τελικά πήγα να
 τη δω . Είχα μείνει άναυδη .
 Η ταινία ήταν υπέροχη !

Λίγα λόγια για την υπόθεση .
 Το έργο ακροβατεί ανάμεσα σε
 δύο παράλληλα σύμπατα , τα
 οποία ξεκινούν να
 εκτυλίσσονται με χρονική
 αφετηρία ένα ουσιαστικά
 ασήμαντο γεγονός . Στη μία
 ιστορία , ο Δημήτρης γνωρίζει
 τη Χριστίνα και ζουν τον
 έρωτά τους ενώ στην άλλη ,
 εκείνος μένει για πολύ καιρό
 μόνος του , μέχρι που κάτι του
 αλλάζει τη ζωή .

Πολλοί από αυτούς που το
 έχουν ήδη δει θα βιαστούν να
 σχολιάσουν πως πολλές από
 τις σκηνοθετικές τεχνικές – ή
 ακόμη και σκηνές – είναι
 κλεμμένες και θυμίζουν ταινία
 του Γούντι Άλεν ή ακόμα και
 το ίδιο το σενάριο φέρνει στο
 “One day” . Μπορεί , αλλά τα
 έχει προσαρμόσει στο δικό του
 ύφος και στυλ , που δε δίνουν
 την εντύπωση μια στείρας
 αντιγραφής . Επιπλέον ,

υπάρχει και αυτή η
 προκατάληψη απέναντι στον
 ελληνικό κινηματογράφο (και
 δικαίως τα τελευταία χρόνια)
 που μας κάνει να
 αναρωτιόμαστε αν η ταινία
 λεγόταν “What if” και ήταν
 σκηνοθετημένη από τον τάδε
 καταξιωμένο σκηνοθέτη και
 πρωταγωνιστούσαν εξίσου
 καταξιωμένοι ηθοποιοί , δε θα
 υπήρχε κανένας ενδοιασμός
 αμφιβολία ή σνομπισμός !
 Βέβαια , υπήρχαν μερικές
 σκηνές που είναι
 αναμενόμενες , όμως δε
 δημιουργεί αντιαισθητικό
 αποτέλεσμα .

Στην ταινία εναλλάσσονται τα
 διαχρονικά θέματα των
 ανθρωπίνων σχέσεων , όπως
 οι μοιραίοι έρωτες , η
 αμφιβολία , η μοναξιά μέσα ή
 έξω
 από μία σχέση , η απώλεια ,
 και όλα αυτά κάτω από το
 σκοτεινό πέπλο της
 οικονομικής κρίσης που
 απειλεί να καταστρέψει τα
 πάντα , εντείνοντας το άγχος
 και τη νευρική κατάσταση .

Επιπροσθέτως , έχει υπέροχες
 σκηνές και τοπία από την
 Αθήνα και την Πλάκα και στις
 σκηνές εναρμονίζεται υπέροχα
 η μουσική που ο ίδιος έχει
 επιλέξει . Είναι μια ταινία που
 προσφέρει πληθώρα
 συναισθημάτων χωρίς να
 καταντά ανιαρή και
 κρατώντας σε εγρήγορση τους
 θεατές . Και φυσικά πρέπει να
 εκθειάσουμε την τρομερά
 ευρηματική του ιδέα να δώσει
 κατά έναν τρόπο συνέχεια στην
 ελληνική ταινία “Η δε γυνή να
 φοβήται τον άνδρα”

παρουσιάζοντας συνέχεια στον
 τηλεοπτικό γάμο της Μάρω
 Κοντού με τον “Αντωνάκη”
 (Γιώργος Κωνσταντίνου)

Αυτά είναι τα αξιοσημείωτα
 για αυτά τα δύο έργα . Η
 δουλειά μας εδώ τελειώνει .
 Εντούτοις , η επιλογή ταινίας
 και αξιολόγηση της αποτελούν
 προσωπική υπόθεση του
 καθενός . Σας αφήνουμε να
 επιλέξετε μόνοι σας ποια
 ταινία προτιμάτε να δείτε .

Ελένη Τσιαλούκη

Έρη Τσιαλούκη

Ειρήνη Πετροπούλου

Προτεινόμενη

ταινία

V for Vendetta

Έτος:	2005
Διάρκεια:	120 λεπτά
Κατηγορία:	Περιπέτειες Χιούγκο Γουίβινγκ, Νάταλι Πόρτμαν, Τζον Χαρτ, Στίβεν Ρία, Στίβεν Φράι Τζέιμς Μακ Τιγκ
Πρωταγωνιστές:	
Σκηνοθεσία:	

Στο μέλλον, η Μεγάλη
 Βρετανία βρίσκεται κάτω από
 το ζυγό ενός διεφθαρμένου,
 ολοκληρωτικού καθεστώτος.
 Ηγέτης και απόλυτος
 άρχοντας, ο Άνταμ Σάτλερ,
 που οι μιλιταριστικές του
 μέθοδοι έχουν επιβάλει τον
 φόβο και τον τρόμο. Σ' αυτόν
 τον παρακμιακό κόσμο των
 καταδοτών και των

αδίστακτων μουσικών πρακτόρων, η **Τβι** γνωρίζεται με τον **V**, έναν μασκοφόρο ιδεαλιστή τρομοκράτη, ειδικό στις πολεμικές τέχνες και αποφασισμένο να ανατρέψει το φασιστικό καθεστώς του Σάτλερ. Έχοντας συλλάβει ένα ιδιοφυές σχέδιο προκειμένου να ανατινάξει το κοινοβούλιο στις 5 Νοεμβρίου - όπως είχε επιχειρήσει ο αναρχικός **Γκάι Φοκς** την ίδια ημερομηνία το 1605 - ο **V** θέτει σε εφαρμογή τις ανορθόδοξες μεθόδους του και χειρίζεται τους πράκτορες του Σάτλερ ως πιόνια του ενώ η **Τβι** ζει τα δρώμενα από κοντά και ο αστυνομικός ντετέκτιβ **Φιντς** βρίσκεται στο κατόπι του...
 * Η ιστορία της ταινίας είναι βασισμένη στην ομώνυμη σειρά κόμικ του σχεδιαστή **Αλαν Μουρ**. Το σενάριο έχουν επιμεληθεί οι **Άντι και Λάρι Γουακόφσκι** και την παραγωγή έχει αναλάβει, μαζί τους, ο **Τζόελ Σίλβελ**, γνωστή ομάδα, που δημιούργησε την τριλογία του **Matrix**.

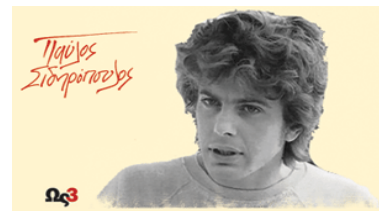
Πέτρος Μάντζιος

Πόσο άλλαξε η μουσική τα τελευταία χρόνια ;

Εχουμε διαφορές στις μουσικές προτιμήσεις σε σχέση με τους γονείς μας ; Έχουμε επηρεαστεί από αυτούς ; Πόσο έχουν αλλάξει τα πράγματα σήμερα ; Ποια ήταν τα τότε συγκροτήματα - σταθμοί που χαρακτήρισαν την εποχή τους ; Αρχικά, την εποχή εκείνη πασίγνωστη είναι η μουσική της disco με κυριότερους εκπρόσωπους την Donna Summer, τους Boney M., την Whitney Huston, τους Simple minds, τον Michael Jackson, τον Prince, την Kylie Minogue, τη Madonna και φυσικά τους ABBA. Παράλληλα με τη disco η ιδιαίτερη αγαπητή ήταν η rock μουσική. Όσον αφορά την ελληνική ροκ, κυριότεροι εκπρόσωποι ήταν οι Πυξ Λαξ, ο Σιδηρόπουλος, ο Κούτρας, ο Πανούσης και οι Τερμίτες. Προχωρώντας, το ξένο ροκ σημαδεύτηκε από συγκροτήματα γνωστά μέχρι σήμερα όπως Rolling Stones, Pink Floyd, Deep purple, doors, bad company, U2, Queen, Kiss, Scorpions και Sex Pistols. Μάλιστα οι τελευταίοι αποτέλεσαν τον πρόδρομο της punk που έκανε τότε την εμφάνισή της με κυριότερους εκπροσώπους τους Strugglers και Ramones. Τέλος, το έντεχνο

και το ρεμπέτικο υιοθετούνται κυρίως στα φοιτητικά χρόνια.

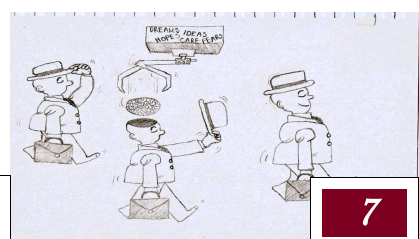

Σήμερα, έχουμε επηρεαστεί από τους γονείς μας ; Η απάντηση είναι ναι ! Μεγάλο ποσοστό των μαθητών προτιμούν το ροκ και είναι φανατικοί υποστηρικτές θαυμάζοντας τα συγκροτήματα που αναφέρθηκαν παραπάνω, αλλά και πολλά άλλα. Βέβαια, σήμερα, οι νέοι αγαπούν και το έντεχνο, ενώ ιδιαίτερη φήμη έχει αποκτήσει η μουσική dubstep, τα διάφορα τραγούδια που έχουν ύφος pop και γενικά η μουσική που ακούγεται στα club.

Ακόμη, η Heavy metal έγινε πιο γνωστή και ακούγεται περισσότερο στην δική μας εποχή. Περνώντας στη λαϊκή μουσική, παρατηρούμε ότι ενδιαφέρει ένα αρκετά μεγάλο ποσοστό των νέων, ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια. Γενικά λοιπόν, δεν είναι δύσκολο να συμπεράνουμε πως αδιαμφισβήτητα τα μουσικά μας "γούστα" είναι επηρεασμένα από τους γονείς μας όμως αρκετές είναι και οι συνήθειες που έχουν αλλάξει καθώς οι εποχές αλλάζουν...

ΜπαϊρακτάρηΚων/να

Σκίτσα : Μάρθα Ορφανάκη

ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Μπισκότα με κομμάτια σοκολάτας

Προετοιμασία : 8'

Υλικά:

200 γρ. Βούτυρο

$\frac{3}{4}$ της κούπας λευκή ζάχαρη

$\frac{3}{4}$ της κούπας μαύρη ζάχαρη

1 αυγό

2 και $\frac{1}{4}$ κούπες αλεύρι για όλες τις χρήσεις

1 $\frac{1}{2}$ κουταλιά του γλυκού σόδα

1 κούπα κοπανισμένα καρύδια

3 πακέτα κουβερτούρα (γάλακτος ή κανονική) σε σταγόνες

Εκτέλεση

Προθερμαίνουμε τον φούρνο στους 180 οC , στον αέρα . Σε ένα μπολ αναμειγνύουμε το βούτυρο , τις ζάχαρες και το αυγό . Δεν χρειάζεται μίξερ , μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε μια κουτάλα ή να ανακατέφουμε με καθαρά χέρια . Προσθετούμε το αλεύρι , την σόδα και λίγο αλάτι στο μείγμα . Η ζύμη θα πρέπει να είναι σφιχτή . Έπειτα , προσθετούμε τα θρυμματισμένα καρύδια και τις σταγόνες σοκολάτας . Με ένα κουτάλι , βάζουμε λίγη λίγη τη ζύμη σε ένα ταψί με λαδόκολλα , δημιουργώντας μπισκότα . Ψήνουμε στο φούρνο 8 ' με 10 ' . Μόλις τα βγάλουμε μπορεί να μας φανούν υπερβολικά μαλακά αλλά μετά απο λίγα λεπτά , όταν αρχίζουν να κρυνώνουν , θα είναι εντάξει . Δεν τα βγάζουμε κατευθείαν για να μη μας θρυμματιστούν .

Καλή επιτυχία

Ρένα Καζιάνη

3	4		8	2	6		7	1
		8				9		
7	6			9			4	3
	8		1		2		3	
	3						9	
	7		9		4		1	
8	2			4			5	9
		7				3		
4	1		3	8	9		6	2

